

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In quâ tractatur de Augustissimo Eucharistiæ Sacramento, ac Sacrificio
Missæ, ...

Bosco, Jean a

Lovanii, 1667

Concl. I. Omnes & soli baptizati postquam ad annos discretionis
pervenerint, tenentur jure Ecclesiastico singulis annis communicare, ad
minus in Pascha.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73377)

CONCLUSIO I.

Omnes & soli baptizati postquam ad annos discretionis pervenerint, tenentur jure Ecclesiastico singulis annis communicare, ad minus in Pascha.

genio maturiores sint, & melius instructi in rebus fidei, quàm alii anno 16. Cur ergo illi rejiciantur; hi autem admittentur?

Caveant porro parentes, ne in hac re sint notabiliter negligentes, parùm curantes de instructione prolium; per se, vel alios, necessaria ad dignè communicandum; proles etiam, ne resistant determinationi parentum aut Confessarii.

Sed quid si certò constet me habere annos discretionis, adhuc liberum erit Confessario ad unum aut alterum annum Communionem meam differre, ut interea crescat discretio & reverentia erga Sacramentum? Affirmat Suarez disp. 69. lect. 1. nam & usus Ecclesiæ, inquit, ita videtur hanc legem declarasse; & rationi consentaneum est, ut Ecclesiæ non obliget, cum primùm potest: sed facultatem concedat expectandi per aliquod tempus, vel propter majorem reverentiam Sacramenti, vel propter majorem fructum suscipientis, vel ne hi pueri facile exponantur periculo transgressionis. Hæc ille. Accedit quòd in ipso decreto dilatio ad tempus ob aliquam rationabilem causam permittatur judicio Confessarii.

Nihilominus displicet hæc opinio; tum, quia ista exceptio vel mitigatio est contra proprietatem verborum legis; tum, quia sic etiam facile dabitur libertas differendi usque ad tertium; vel quartum annum; tum denique, quia præceptum jejunii, & alia Ecclesiastica obligant præcisè pro eo tempore, quod lege præscribitur. Neque in hoc erunt anxii fideles, ut sciant quando præcisè annos discretionis attigerint; quia si faciunt ex consilio prudentis viri, præsertim Confessarii, erunt tuti, sicut in aliis dubiis moralibus, quæ metaphysicè indivisibilitate nequeunt determinari.

Cæterùm si verum est, quod Suarius dicit, usum sic declarasse illam legem (de quo ulu mihi non satis constat) quid adhuc dubitamus? Optima sanè legum interpres est consuetudo.

Reliqua argumenta Suarii nihil probant. Si enim, omnibus consideratis, certò constar Joannem v. g. ad annos discretionis pervenisse, adeoque sine ullo peccato irreverentiæ Sacramentum posse accipere, quo jure privatur fructu Sacramenti tanto tempore? Nam majorem fructum, quem acciperet post duos annos, nonne impedit minor fructus, quem de factò accipit? Certè magis juvat, ut etiam ampliorem recipiat, quàm aliàs recepisset. Sic enim melius disponitur subiectum, saltem habitualiter, per augmentum utique gratiæ sanctificantis, quantumcumque parvum.

Aliud fortè esset, si Sacramentum Eucharistiæ esset initerabile, prout est Sacramentum Confirmationis, quod ideo Ecclesiæ distulit administrare usque ad usum rationis, ut cum majori fructu suscipiatur.

N n 2 Quod

4. sed modo obligatur tantum tempore, non in omni. 5. ut constat ex Concilio Lateranensi. Ita statuit Concilium Lateranense sub Innocentio III. cap. 21. & habetur cap. 12. de Pœnit. & remiss. in principio: Omnis utriusque sexus fidelis, postquam ad annos discretionis pervenerit, omnia sua solus peccata, (saltem semel in anno) scilicet confiteatur proprio Sacerdoti: & imunctam sibi penitentiam propriis viribus studeat adimplere, suscipiens reverenter ad minus in Pascha Eucharistia Sacramentum, nisi forte de proprio Sacerdotis consilio ob aliquam rationabilem causam ad tempus ab hujusmodi perceptione duxerit abstinentiam: alioquin & vivens ab ingressu Ecclesiæ arceatur, & moriens ecclesiastica careat sepultura. En decretum Concilii Lateranensis.

Explico singulas ejus partes, ne quisquam, ut ibidem loquitur Pontifex, ignorantiæ cœcitate vel amem excusationis assumat.

Omnis utriusque sexus fidelis, Id est, omnis baptizatus, cum Ecclesiæ (utor verbis Tridentini sess. 14. cap. 2.) in nimeni iudicium exerceat qui non prius in ipsam per Baptismi ianuam fuerit ingressus: Quid enim mihi, inquit Apostolus 1. Cor. 5. v. 12. de his, qui foris sunt, iudicare? Jodicaret autem Ecclesiæ eos, qui foris sunt, si legibus suis tenerentur.

Legislatio quippe actus est jurisdictionis, quem nemo exerceat nisi in subditum; argumento cap. 6. de Majoritate & obedientiâ ibi: Cum inferior superiorem solvere nequeat vel ligare, sed superior inferiorem liget regulariter, & absolvat. Et argumento Legis finalis si. de Jurisdictione. Extra territorium ius dicenti, impunè non paretur. Idem est, & si supra iurisdictionem suam velis ius dicere.

Quid ergo de Pontifice? Resp. probabilis obligari istâ lege quoad vim directivam; secus quoad vim coactivam, ut docetur in Tract. de Legibus. Peccaret ergo Pontifex secundum illam sententiam non communicans in Paschate; pœnam verò non incurreret.

Sequitur in decreto: Postquam ad annos discretionis pervenerit. Sed qui sunt illi anni? Resp. illi sunt, quibus novit estimare dignitatem hujus Sacramenti, idque iudicio prudentis viri, præsertim Confessarii. Unde minimè placet, quòd quidam Doctores ex numero annorum (ut circa annum 12. 14. 15.) annum discretionis in hac materia determinant; cum aliqui anno 10. in-

Qui sunt anni discretionis?

An quando constat de illis, adhuc Confessarius possit Communionem differre? Affirmat Suarius.

7. Negat Auctor.

nisi consuetudo contrarium præscripserit.

Respondetur aliis argumentis Suarii.

4. sed modo obligatur tantum tempore, non in omni.

17. Objicitur.

5. ut constat ex Concilio Lateranensi.

1. Cor. 5. v. 12. de his, qui foris sunt, iudicare?

Cap. 6. de Majoritate.

In 12. 14. 15.

18. Probat per Concilium.

6. postquam ad annos discretionis pervenerit.

Non est
maius peri-
culum tran-
sgre-
diendi præ-
ceptum
Commu-
nionis,
quam au-
ditionis sa-
cra-
menti.

Quod autem additur de periculo transgressio-
nis præcepti, anne majus periculum tran-
sgrediendi præceptum Communionis, quam
præceptum audiendi Sacrum, præceptum non
vescendi carnibus in die jejunii & similia, ad
quæ tamen illi obligantur? Profectò minus
periculum; cum præceptum, de quo hic agi-
mus, solum obliget semel in anno, alia autem
pluries. Nec obitare potest difficultas Con-
fessionis præmittendæ; quia ad illam equidem
obligantur.

8.
An sit idem
tempus di-
cretionis
respectu
Commu-
nionis &
Confessio-
nis.

Unde non desunt Auctores, qui censent,
contra communem aliorum, esse idem tempus
discretionis ad Confessionem, & Communio-
nem; tum, quia in favorem animarum, tum,
quia consonum Concilio Lateranensi supra, ibi:
*Confiteatur proprio Sacerdoti Sec. suscipiens reveren-
ter, ad minus in Pascha, Eucharistia Sacramentum.*
Præmiserat autem: *Postquam ad annos discretio-
nis pervenerit*: ergo iidem anni discretionis re-
quiruntur, & sufficiunt ad obligationem con-
fitendi, & communicandi.

Aliqui af-
firmant;

Dispositio
Diana.

Atque hanc sententiam esse probabilem, si
stemus præcisè juri scripto, & verbis Concilii
Lateranensis, ut videntur sonare, præsertim
quantùm ad facultatem ita faciendi, docet Di-
castillo disp. 10. nu. 102. Quod etiam ante
ipsum expressit Diana parte 3. tract. 6. resol. 70.
aliquibus pro ea citatis Auctoribus: quam-
quam ipse contrariam teneat, utpote magis
communem & consuetudine ubique receptam.

sed contra-
rium fuisse
ex consue-
tudine.

Declarat autem hæc consuetudo pueros ci-
tius teneri ad annuam Confessionem, si pecca-
verint mortaliter, quam Communionem; tum
propter majorem Confessionis necessitatem;
tum, quia major est mysterii Eucharistici diffi-
cultas, & requisita in recipiente reverentia. In-
credibile profectò est, totam quasi Ecclesiam
aberrare à vero intellectu propriæ legis tanti
momenti.

Explican-
tur verba
textus.

Quando ergo in textu citato dicitur, omnes
teneri tum ad confitendum, tum ad communi-
candum, postquam ad annos discretionis per-
venerint, intellige annos discretionis cum di-
stributione accommodata juxta conditionem
utriusque actionis: id est, ut quando quis per-
venerit ad annos discretionis pro Confessione,
confiteatur, & quando quis pervenerit ad an-
nos discretionis pro Communionem, communi-
cet. Et hæcenus de secunda parte decreti.

9.

Tertia porro sic habet: *Omnia sua solus pec-
cata, saltem semel in anno, fideliter confiteatur pro-
prio Sacerdoti Sec. suscipiens reverenter, ad minus
in Pascha, Eucharistia Sacramentum.* In hisce
verbis quod dicitur de annua Confessione ad
præsens institutum non spectat. In reliquis ergo
verbis per *Pascha*, intelligitur spatium quinde-
cim dierum circa diem Resurrectionis; nimirum
à Dominica Palmarum inclusivè usque ad
Dominicam in Albis inclusivè, ut patet ex praxi
Eugenii IV, Ecclesie, & declaratione Eugenii IV. apud

Quid intel-
ligatur per
ly Pascha.

Eugenii IV,

Navarrum cap. 21. n. 45. Si tamen alicubi con-
suetudo esset computandi tempus Paschale à
Quadragesima, vel à Dominica Passionis, aut
etiam à Feria 5. Cæne Domini, illa esset à si-
delibus observanda.

Sed cum id satis constet inter Doctores Ca-
tholicos, adhuc tamen controversatur primò,
an qui prævidet se impediendum à Communio-
ne Paschali, debeat eam prævenire? Secundò,
an qui ob impedimentum, vel ex malitia, aut
negligentia non communicavit in Paschate, te-
neatur quamprimum communicare? Respon-
sio ad primam quæstionem erit

CONCLUSIO II.

Prævidens impedimentum debet
prævenire Communionem an-
nuam, si obliget, secùs Pascha-
lem.

S Tatuunt nonnulli, idque probabiliter, du-
plex præceptum Communionis, unum
Communionis annuæ, alterum Communionis
Paschalis, quorum primum sine secundo potest
adimpleri, quamvis non secundum sine primo:
Pascha namque semper occurrit intrà annum,
adeoque qui communicat in Paschate,
necessariò etiam communicat intrà annum. Si-
cuti si Ecclesia præciperet singulis hebdomadi-
bus audire Missam, saltem in die Dominica,
esset duplex virtualiter præceptum; hoc est,
unum præceptum continens duas partes, quarum
prima impleri potest sine secunda, licet
non è converso, quia possum audire Missam in
hebdomada alià die quam Dominicà; nequeo
tamen audire Missam in die Dominica, quin
simul audiam in hebdomada, quoniam dies
Dominica est una ex septem diebus hebdo-
madæ.

Neque hoc duplex præceptum Commu-
nionis, vel potius duplex pars unitus præcepti, est
noviter à Lugone excogitata, sed ejus meminit
Suarius d. 70. sect. 2. probans suam assertionem,
de qua infra, ex intentione hujus legis, quæ, in-
quit, duas partes principales includit: una est,
ut Communio ultra annum non differatur, al-
tera est, ut saltem fiat tempore Paschatis: &
utraque est principaliter intenta, præsertim prior.
Ita ille.

Plures alios Auctores citat Lugo disp. 16.
n. 65. quos sequitur n. 66. dicens: Hoc præ-
ceptum non est sicut præceptum jejunandi vel
audiendi Missam tali die; sed continet virtuali-
ter duo præcepta, alterum Communionis, sal-
tem in anno; alterum communicandi in Pa-
schate; hoc secundum alligatur tali termino,
quia respicit venerationem istius Festivitatibus;
alterum adhuc perseverat.

Collit.